

DERİN İMAN SAHIPLERINE HAS LÜKS: SEVGİ

Pek çok insan, sevgiyi yalnızca romanlarda, filmlerde, şiirlerde veya şarkılarda işitip, üzerinde hiç düşünmeden, gelip geçici hisleri ya da anlık arzuları sevgi zannederek ömrünü geçirir. Onlara sunulan sınırlı bakış açısı ve telkinlerle şekillenen algıları nedeniyle, sevgiden anladıkları ve hissettikleri de dar bir çerçevede kalır, çoğunlukla da tek tip olur.

Oysa sevgi, insanın hayatına anlam katan, yaşadıkça ve düşündükçe derinleşen, tüm duyularını açan, var olduğu her ana hitap eden, yaşam coşkusu, zevklerini, beğenilerini ve heyecanlarını baştan sona dönüştüren olağanüstü bir kuvvettir. Çünkü sevgi, Allah'ın hoşnut olduğu kulları için özel olarak yarattığı bir nimettir. Sevgi, imanla birlikte doğan ve gelişen bir lütuftur. Birçok kişinin sandığının aksine, zamanla eksilmez, sarsılmaz ya da yok olmaz. İnsanların azaldığını zannettiği şeyler, aslında sevgi adı altında yaşanan geçici hevesler ve hazlardır. Gerçek sevgi ise bambaşka bir mahiyete sahiptir. Çünkü sevgi, Allah'ın sanatındaki ihtişama hayran kalmak, O'nun sonsuz ilmini takdir etmek ve Allah'a olan sevgiyi daha derin ve coşkulu bir şekilde yaşama arzusuyla birlikte gelen bir duygudur. Bu duygu da dünyayı materyalist bakış açısıyla teknik olarak değerlendiren, soğuk bir ruhun değil, samimi ve derin imana sahip olan insanlara lütfedilen bir kavrayıştır.

Sevgiyi zenginleştiren, ona incelik ve güzellikler katan, insanın daha önce hiç tatmadığı duyguları yaşamasına vesile olan ve daha fazlasını istemesine yol açan şey, imandır. İmandan kaynaklanan sevgi, Allah'ın koruması ve güvencesi altındadır. Bu sevgi, insanın derinleşip gelişebileceği, uçsuz bucaksız bir okyanus gibidir. Allah'a duyulan bağlılıktan kaynaklanan sevgi mesafelere ya da zamana göre bir değişim göstermez. Böyle bir sevgi azalmaz ve yok olmaz, eskimez ya da unutulmaz. Peygamberlerin Allah'a sarsılmaz bir güvenle dayanmalarının yegâne sebebi O'na duydukları derin sevgidir. Bu nedenle de imtihan koşulları zorlaştığında Allah'a gönülden bağlı kalmaya devam etmişlerdir.

İman ise sevgi gibi, yalnızca sözle ifade edilen veya belirli ibadetlerle sınırlı kalan bir olgu değildir; insanın kalbine yerleşerek bütün varlığını şekillendiren, sevgiyi ve bağlılığı derinleştiren bir hakikattir. Hac Suresi 11. ayette bildirildiği gibi, **“İnsanlardan kimi de vardır ki, Allah’a bir ucundan ibadet eder; eğer bir hayır dokunursa bununla tatmin olur; fakat başına bir fitne gelirse yüz çevirir. O, dünyayı da ahireti de kaybetmiştir. İşte apaçık hüsrân budur.”** açıklaması gereğince imanı yüzeysel yaşayanlar, zahiri sıkıntı ve imtihan karşısında Allah'tan uzaklaşarak çözümü dünyevi sebeplerde arar böylece hem dünyalarını hem ahiretlerini kaybederler. Oysa gerçek iman, şartlara bağlı olmayan, zorluklar karşısında da sarsılmayan, kalpten gelen bir sevgi ve teslimiyettir. Bu samimi ve derin iman da insana hem dünya hem ahiret hayatını kazandırır.

Bazı insanlar imanı, yalnızca “Allah’a inanıyorum” demekten veya belli başlı ibadetleri yerine getirmekten ibaret görürler. Bu anlayışla; namaz kılmak, oruç tutmak, bayramda kurban kesmek, ara sıra sadaka vermek, fırsat buldukça cuma namazına gitmek ya da bayram sabahı camide bulunmak onlara yeterli gelir. Günlük hayat açısından da çocuklarına iyi bir gelecek sağlayabiliyor, akşam evine huzurla dönebiliyor ve sofrasında bir tabak çorba bulabiliyorsa, hayatın bütün beklentilerini karşıladığını düşünürler.

Elbette bunların hiçbirinde yanlış yoktur; bunlar dünya hayatında imtihan gereği, günlük hayatın akışında yapılması gereken doğal ve kıymetli şeylerdir. Ancak burada vurgulanan nokta, hayatın temel amacının yalnızca bunlarla sınırlı olmadığıdır. İman ettiğini söyleyen bir kimse için dünya hayatı, bu güzel kazanımların ötesinde, daha derinlikli manevi bir anlam taşır. Zira Allah'a inanmak ve O'nun emirlerini yerine getirmek, imânî derinlikten koparıldığında yalnızca alışkanlıkların ve kuralların tekrarına dönüşebilir. İşte bu sebeple, samimi şekilde iman ile İslam'ı kabul etmek birbirinden farklıdır.

Nitekim Hucurât Sûresi'nin 14. ayetinde şöyle buyrulur:

“Bedeviler, ‘İman ettik’ dediler. De ki: ‘Siz iman etmediniz; ancak ‘Müslüman olduk’ deyin. Çünkü iman henüz kalplerinize girmiş değildir.”

(Hucurât Suresi 14)

Burada “**imanın kalplere girmesi**”, Allah’ın sonsuz ilmini, üstün aklını, eşsiz yaratışını, insanlar üstündeki sınırsız merhametini, karşılıksız nimet verdiğini ve her an yanında olduğunu bilmek, O’nun azametini takdir etmek, tecellisi olan sevgiyi derin anlamda kavramak ve yaşamaktır. Aynı hakikat Meryem Suresi’nin 96. ayetinde de şu şekilde ifade edilmiştir:

“İman edenler ve salih amellerde bulunanlar ise, Rahman (olan Allah), onlar için bir sevgi kılacaktır.”

(Meryem Suresi 96)

Sevgi, Allah’ın müminler için özel olarak yarattığı bir nimettir. Mümin, imanının derinliği ölçüsünde sevgide ustalaşır. Allah’a yakınlığın, imanın ve doğal olarak sevginin bir sınırı yoktur. İnanan bir insan için, yolda rastladığı güzel bir çiçek, geceleri parlayan yıldızlar ya da insanların Kuran’da anlatılan bir tavrı veya sözü, Allah’a olan sevgisini artırır. Müminin sevgisi arttıkça, başkalarının da bu sevgiyi fark etmesi için çaba gösterir. Sevdiklerine bencilce bağlanmaz, onların Allah’ın kendisine sunduğu nimetler olduğunu unutmaz.

Allah, sevgiyle dolu bir kalbe, nimetlerini ve yaratışındaki güzellikleri daha derin kavrayabilme yeteneği verir. Mümin, sevgisinin kaynağının Allah olduğunu her an hatırlayarak yaşar. Kuran’da, “**İman edenler ise Allah’a olan sevgilerinde daha şiddetlidirler.**” (Bakara Suresi, 165) buyrulmuştur. Bu ayet, müminin sevgisinin ne kadar derin ve güçlü olduğunu, Allah’a olan yakınlığının ve bağlılığının bir göstergesi olarak ortaya koyar. Bu nedenle, müminin sevgisi geçici veya yüzeysel değildir; bu sevgi, Allah’a olan derin sevgiden kaynaklanan, sürekli büyüyen ve çevresine örmek olan derin bir sevgidir.

Mümin, kendini sürekli yenileyen, güzelleştiren, iyileştiren ve kalitesini artıran bir varlıktır. Bu süreçte yalnızca kendi kişiliğini değil, aynı zamanda sevgi yeteneğini de geliştirir, derinleştirir ve çoğaltır. Çünkü gerçek iman, insanı olduğu yerde bırakmaz; onu daima daha yüksek bir ahlaka ve daha derin bir sevgiye taşır.

Allah’ın Kur’an’da tarif ettiği bu sevgi temelli bakış açısı ve İslam ahlakı dünyaya hâkim olduğunda ise, dünyanın güzelleşmesi, adaletin ve huzurun hâkim olması kaçınılmazdır. Nitekim Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Allah, iman edenlerin velisidir; onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır...”

(Bakara Suresi, 257)

